

CAMÍ NOU

cursa per l'alcaldia

REVISTA GRATUÏTA

Editorial

Benvigudes totes i tots una vegada més a la publicació Camí Nou. Amb la que és ja la nostra novena edició encetem un final d'any ple de coses interessants.

Així mateix volem destacar que aquesta revista feta per joves prompte arribarà al seu tercer aniversari. Ja són moltes les persones que han participat en la que és l'única publicació juvenil al nostre poble, però des del grup Infocasa seguirem treballant perquè en les següents edicions s'animen a escriure el seu article tota eixa gent jove que encara no s'ha atrevit a donar el pas. Aquesta revista vol ser, com des dels seus orígens, un mitjà de comunicació independent i sense censures, plural i juvenil que represente bona part de la joventut local.

En un altre ordre de coses, voldríem disculpar-nos per l'endarreriment d'aquest número; la causa de la demora ha sigut principalment que els membres de la Casa de Joventut hem estat embolicats en impulsar altres projectes. Potser en els propers mesos Ràdio Jove es convertisca en realitat. Després d'anys reivindicant-la pareix que des de l'Ajuntament també han apostat per ella, així que esperem que en la pròxima Camí Nou puguem anunciar que els joves a Benicàssim ja tenim Ràdio.

Finalment, només ens queda agrair diverses col·laboracions: En primer lloc a Toni Vizcarro, de l'oficina de Normalització lingüística de l'Ajuntament, per la seva revisió íntegra dels textos. També a Susana i Sergio de la Cafeteria el Monasterio, per la donació d'un futbolín i una màquina de boles a la Casa de Joventut que prompte estaran a la disposició de qualsevol jove al Casal de Benicàssim. Gràcies a Rubén Hernández per ajudar en el transport d'aquestes dues màquines. Finalment un agraïment amb retard: a la xaranga "The Freakies" per haver participat l'abril passat en el **Pren la teua ciutat 2003**, celebrat a Benicàssim.

Moltes gràcies a totes i a tots!!

Consell de redacció:

Grup Estable INFOCASA de la Casa de Joventut QUELCOM

Col·laboracions:

Les i els joves de Benicàssim

Agraïments:

La QUELCOM mostra el seu agraïment per llurs col·laboracions a:

La tècnic juvenil Mª Carmen Torres, la Regidoria de Joventut, Regidoria de Normalització Lingüística, I.E.S. Violant de Casalduch, Panaderia Paqueta, Peluqueria Merche, Sport Salud, Dulcemelo, Cafè *El Corb*, Auto-Escola Benicàssim, Street Mail, Video Rock, el cafeteria Monasterio i especialment a Manuel Lliberós per posar tanta cura en l'elaboració de la portada...gràcies!!!

Aquesta és una publicació plural. Esperem la teua col·laboració. Pots remetre'ns els teus textos d'opinió o literaris a la nostra seu social o direcció d'e-mail.

quelcom@independiente.net

<http://www.quelcom.es.vg>

Continuem avançant!

Després de més de tres anys demanant pareix ser que algunes de les reivindicacions juvenils que ha abanderat la Casa de Joventut Quelcom es poden fer realitat en un breu espai de temps.

L'ampliació del Casal Jove (esperant la futura construcció d'unes noves instal·lacions) que es durà a terme en els propers mesos, quan Correus canvie la seua ubicació, i en la qual estan treballant els tècnics municipals ha sigut sens dubte una de les obsessions de la nostra associació els darrers anys. L'estat actual del Casal (vergonyós en paraules d'alguns polítics que l'han visitat) i la creixent demanda converteixen aquestes obres en prioritàries. El fet que es doblarà la quantitat de metres quadrats, juntament amb la redistribució de l'espai i la compra de nou material (taula ping-pong, ordinadors, etc...) pot fer que el Casal Jove es configure realment com un lloc de referència per al jovent de Benicàssim, on a més d'exercir-se les funcions que fins ara ha tingut, puga servir per a realitzar cursets (ara s'han de fer a la Casa de la Cultura), tallers, conferències i també ser seu de la futura Ràdio-Jove.

Aquest és en l'ordre de prioritats el segon objectiu que des de fa anys perseguim a la Quelcom i en aquests moments sembla també més prop que mai. No obstant això, resten encara molts entrebancs a superar, sobretot de caràcter

burocràtic, per a configurar aquesta bona notícia. La ràdio és un instrument que permetrà la participació de tots els joves que vulguen, en la vida social del municipi, d'una forma activa mitjançant els seus propis programes. Aquests podran ser informatius, musicals, de debat, temàtics i un llarg etcètera perquè si un avantatge tenen aquests models de ràdios locals és que no tenen pressions comercials a conseqüència de l'audiència i conviden a la improvisació i a la innovació.

Esperem que un hipotètic canvi de govern no paralitze aquestes iniciatives. Suposem que el sempre problemàtic tema del finançament tampoc retardarà molt més aquestes actuacions tan importants des del nostre punt de vista per a la joventut del nostre municipi. I ho creiem perquè si hi ha diners per a fer possible una tan substancial pujada dels sous dels nostres polítics (en açò equip de govern i oposició no han discrepat) també han d'haver-n'hi per als joves que com sempre ells reconeixen, sobretot en campanya electoral, són el futur. Si realment aquestes dues actuacions es concreten no sols els joves sinó tot el municipi haurà guanyat part del seu futur.

Dani Rovira Gasulla

JOVENTUT

Hola a tots i totes!!!

Hem decidit escriure aquest article ja que no hi ha res en aquest poble per a la joventut. Simplement tenim un Casa Jove (si se'l pot anomenar així) amb unes raquetes trencades i una taula de ping-pong

sense xarxa, i **només està obert de dilluns a divendres amb un d'eixos dies tancat.**

Almenys podrien obrir el dissabte ja que és festa i és quan els joves ixen perquè no han d'estudiar.

Què tenim a més? un locutori, pagant. I una plaça darrere de l'església en què no es pot fer res. Per això demanem nosaltres i tota la joventut de Benicàssim que se'ns faça cas i intenten entretenir i fer coses perquè nosaltres els joves ens avorrim.

Esperem que aquest article servisca per a alguna cosa i no per a reomplir un full més en aquesta revista!! Moltes gràcies.

**Carla Boix y
Africa Esparducer**

BUSCA EL TEU LLIBRE!

Està vist que a la majoria dels joves no els interessa la lectura, bé perquè la veuen avorrida, no els agrada llegir o pot ser perquè no hagen topat amb el llibre que més els va.

Tots tenim un llibre preferit del qual mai ens desprendríem, el qual podríem llegir milions de vegades i ens seguiria semblant igual d'interessant que el primer dia. Però per no trobar-lo no cal dir: "llegir és avorrit". Està clar que ho serà si et poses a llegir un llibre de terror i t'agraden més les aventures.

També cal saber elegir i conèixer els teus gustos. Pregunte: Quant fa que no llegiu un bon llibre?, quant fa que no us fiqueu en un món de fantasia? Està vist que la majoria dels joves prefereixen llegir una revista de "cotilleo" abans que un apassionant llibre d'Edgar Allan Poe, o J.K. Rowling, Isabel Allende...

No sé com ho veureu però jo personalment preferisc 720 pàgines d'aventures, amor, misteri... abans que una hora i mitja de "culebrón" televisiu.

Açò és sols una opinió, però amb experiència, ja que jo no llegia tant com ara i tot va ser gràcies que un dia se'm va ocórrer passar-me per la biblioteca i vaig decidir llegir-me Harry Potter i el presoner d'Azcaban, vaig pensar que seria un llibre per a xiquets, avorrit i sense emoció, però em vaig equivocar i resultà ser tot el contrari, per això us anime perquè llegiu i disfruteu de la lectura.

Rosana Peña

LA RELACIÓ AMB ELS PARES

Els adolescents som un cas sense paraules, si no que li ho pregunten als nostres pares que són els que tots els dies ens han d'aguantar les impertinències i els nostres comportaments.

I nosaltres els adolescents som uns éssers egoistes. Bé, alguns, perquè en aquest món hi ha de tot. Per què som així? Doncs no tenim paraules. Hauríem de canviar, ser d'una altra forma amb els nostres pares, perquè ells treballen perquè tots els dies tinguem el plat en la taula i moltes coses més de les quals no ens adonem fins que no ho mires amb detall. I puc dir-vos una cosa? Encara que discutisques amb ells 100 vegades al dia, pares només n'hi ha uns i com ells cap... i una cosa, el que fan ells per tu no ho fa ningú.

Teresa Pons Tàrrega

PER A QUAN LA PISCINA COBERTA?

S'han dit moltes coses sobre la construcció de la piscina coberta de Benicàssim, però ninguna ens ha donat una resposta clara sobre aquesta qüestió ni ha donat solució als nostres dubtes.

Com el Grao de Castelló té una piscina coberta i aquest està molt a prop d'aquí hi ha gent que pensa que no és una cosa necessària. Doncs m'agradaria dir-los que estan molt equivocats, més del que ells es pensen. Perquè un poble tan gran com Benicàssim que segueix creixent tant, **NECESSITA** una piscina coberta amb unes condicions dignes per a la gent que la utilitze. I com que es té que fer, que es faça com toca i per a sempre; perquè no ens serviria de res fer-la i que al cap d'un temps ens digueren que no te les mesures ni condicions adequades per a utilitzar-la de manera completa. És a dir, donant curssets de natació per a totes

les edats, passar proves dels curssets de socorrisme,... (Que no passe com en el menjador del C.P. Santa Àgueda).

I així, la gent que te que agafar l'autobús per tal d'anar a la piscina o els tinguen que dur fins a ella tinguen la comoditat de tindre-la en la seua localitat, ja que no es just esperar a l'estiu per anar a nadar a la piscina. Jo i la majoria de gent de Benicàssim estem esperant amb impaciència que comence la construcció i si no és d'aquí a vint anys, millor que millor.

Maria Gasulla Griño

EL INSTITUT FRED INSTITUT

Ja arriba l'hivern i amb ell el fred, l'aire, i les ganes d'estar a totes hores calfant-te al costat d'una estufa. Però en aquest poble, bé, millor dit, a l'Institut Violant de Casalduch, no és tan fàcil estar a gust. Va vindre la gota freda i, què va passar amb tots nosaltres, els estudiants? Doncs vos ho contaré.

Les finestres s'obrien assolés, i per què? Doncs per culpa de l'aire, no penseu que va ser per culpa de la desastrosa forma en què el nostre institut va ser construït. El pitjor d'aquest cas seria si haguera caigut una finestra damunt d'algun de nosaltres, tal vegada tots preguntarien què feies tu en aquell lloc i en aquell moment.

penseu. Hem passat fred, molt de fred i les estufes no s'encengueren cap dia, tal vegada estiguen trencades, segurament em diran que això és per culpa dels alumnes que ho trenquen tot. Tal vegada ens posen en marxa les estufes allà cap al Nadal i així ens fan un regalet i tot.

Podrien arreglar-nos les coses, però no, perquè com ja sabràs, benvolgut jove de Benicàssim, per als joves no mai hi ha diners, quina casualitat.

Aquesta és la meua petita història que, encara que no ho cregues, és ven pareguda a aquella de la capujeta roja. No mai t'has fixat que, encara que passen els anys, eixe conte no canvia?

Berta Bernal del Olmo

L'OBLIT DEL BÀSQUET

Fa ja uns quants anys que el bàsquet a Benicàssim ha perdut tota la seua essència. L'entusiasme, la satisfacció i l'emoció de l'ahir, s'han convertit en indiferència, desinterés i apatia d'avui. La realitat és que antigament el nom

de Benicàssim sempre es passejava per totes les pistes de bàsquet de la província de Castelló, i part de València. Benicàssim sempre comptava amb un equip de bàsquet i el més important, de gent del poble, i açò considerant el fet de no gaudir d'un pavelló poliesportiu com la majoria dels municipis de la província, era molt meritos.

Tot era correcte, i a la gent del poble li donaven moltes facilitats per a poder practicar el seu esport favorit. Va ser aleshores quan van aparèixer els primers problemes, causats tots ells per la desmesurada immigració de jugadors propis de la ciutat de Castelló, els quals van començar a escometre i preceptuar dintre de la nostra pròpia llar, i tot açò davant la condescendència dels responsables de l'equip de bàsquet.

En l'actualitat, l'equip de bàsquet ja fa uns quants anys que es troba en "coma", hi ha gent del poble disposada a jugar, però l'impediment resideix en el fet que les facilitats d'abans han donat un gir complet i s'han convertit en obstacles que els jòvens jugadors no poden dominar. Encara que el problema més greu és que no hi ha gent que vulga fer-se càrrec de l'equip, estem en dèficit d'entrenadors. Tot açò pareix encara més greu si considerem que abans el bàsquet sempre es jugava a l'aire lliure, i que ara que fa uns anys que tenim pavelló, aquest no s'utilitza per a les activitats necessàries.

Una qüestió que potser s'hauria d'examinar és la de les ajudes subvencionades per part de l'ajuntament per a l'esport a

Benicàssim. Hi ha una desorbitada atenció esportiva cap al futbol al poble, i més considerant que el municipi compta amb dos clubs diferents: Benicàssim i Benicense, que com és normal s'emporten la major part del pastís de les subvencions, deixant oblidat el bàsquet. Tot això fa que ens replantegem algunes qüestions com si és necessària la presència a Benicàssim de dos clubs de futbol, o per què ja no hi ha gent que vulga entrenar l'equip? La qüestió és que cal mirar més pel bàsquet.

Dani García Vallejo

Fa nou anys l'equip de bàsquet estava íntegrament format per gent de Benicàssim. Aquesta foto d'aquella època ho demostra.

EL "CRÒNICA"

Durant l'anterior legislatura de govern de centre-dreta poguérem observar com el "Periòdic de Benicàssim", més tard "Crònica de Benicàssim" anava convertint-se en un pamflet propagandístic dels partits que governaven, proporcionalment, això sí, al número de regidors que tenien cadascun.

Amb l'arribada del "pacte de progrés" les noves formes de fer política anunciaven un canvi imminent en la imatge del "Crònica". Es podia pensar en un periòdic més pròxim al ciutadà i més participatiu. Un periòdic també modest políticament com s'havia venut en el discurs de la campanya electoral i sobretot, jo particularment esperava un periòdic rigorós en la informació oferida i compromés, sense ambigüitats, amb el valencià com a llengua pròpia del municipi.

Sense dubte un discurs polític que, *des del diàleg, la humilitat, la tolerància, la dignitat, el compromís, el treball...etc*, semblava més interessant que el decebedor "Crònica". I és que em sembla una paradoxa que l'Ajuntament subvencione les publicacions locals realitzades en valencià, per tal de fomentar l'ús

de la nostra llengua, i en la seua pròpia publicació, "el Crònica de Benicàssim", el valencià s'empra quasi únicament de manera "testimonial" al títol del periòdic. En aquesta línia cal destacar les declaracions del mateix alcalde, Francesc Colomer, a l'acte del Correllengua on va fer incidència en la necessitat de preservar "aquest tresor, que és la nostra llengua", afegint que "el millor regal que podem donar a les persones que fa menys temps que es troben entre nosaltres és la nostra llengua, la nostra cultura i la nostra identitat", tindria l'alcalde en ment, en el moment de fer aquestes declaracions, els "Crònica" del 23 al 30 de juliol, del 13 al 20 d'agost i el de setembre on no hi ha cap article en valencià???

Pel que respecta al rigor de les informacions, ja en els primers "Crònica" de la nova legislatura aparegué que el mecanisme per a fitxar diàriament els treballadors de l'Ajuntament, per mitjà d'empremtes dactilars, i les càmeres a l'interior del consistori s'havien eliminat. Si que és cert que les càmeres han sigut desactivades però a hores d'ara, siga per la raó que siga, tothom continua fitxant amb les empremtes del seu dit. El discurs de bona voluntat no s'ha de confondre amb les accions executades.

Siga com siga, espere que, en properes edicions del "Crònica de Benicàssim", almenys l'aspecte lingüístic vaja en concordància amb les declaracions populistes que fan els nostres polítics amb motiu d'actes com el Correllengua o el 9 d'octubre i també, amb la tasca de la regidoria de Normalització lingüística.

Xavier Rovira Gasulla

FLORERO SOCIAL

En un estado de cosas desigual. Uno se topa con obstáculos que cuesta vencer, con paredes que no se dejan trepar... ¿Y por qué iba a vencerlos? ¿Para qué querria trepar?. Romper con todo lo que se presente es también un modo de avanzar, o retroceder, ¡¡Que más da!! Destruir la pared a patadas, y si no romperse la pierna en el intento. ¿Saltar? ¿Retroceder? ¿Bordear? Nada de eso quiero. No más soluciones baratas, opciones fingidas, respuestas pensadas, calculadas, siempre acertadas, muestras de laboratorio: eso es lo que somos inventos maleables los cuales sólo buscan la felicidad que sirve para la vida, y la vida feliz, aunque no se crea, nos la permite la jurisprudencia y su moral. Y este más que un comportamiento natural, es un juego en el que se pueden cambiar las fichas pero no el tablero, por tanto dejemos que jueguen con nosotros pero conscientes de ello. Dejemos a los analistas que analicen, pero no que impongan sus resultados. Que luchen estos intelectuales con gorilas de gimnasio, los hombres con la mujeres, y los colores entre sí, las frases con las palabras y éstas con los conceptos ¿o porque no mezclar las palabras con los colores, dichas esta por gorilas mientras los intelectuales nos parten la cabeza? Mejor callémonos y ladremos como perros para expresar nuestro pensamiento y sentimientos.

A todo esto sólo una solución: Respuesta de Bisonte esa es la que quiero. Camino hacia atrás 30 pasos y resoplo con fuerza. Encorvo la espalda. Agacho

la cabeza. Un hilito de baba, caliente saliva demasiado usada cae por el extremo izquierdo de mis labios. Las manos atrás como sujetando los lumbares. Procuro alzar los ojos mirando al frente, al objetivo: al sistema, pero sin levantar la cabeza. Un último soplido... y empiezo a correr, ¿lograré una buena embestida lingüística?.

Después sólo me queda una cosa, sacar la conclusión ¡¡no sirve de nada!! Al final ¡llorar! Y no hay mayor llanto que el llanto del payaso llanto cuyas lágrimas son risas y cantos.

No somos más que flores muertas condenadas a embellecer desde el florero social.

Toni Escoín Reula

“YO PIENSO DE QUE EL FURBO ES ASÍN”

Algú molt centrat del meu entorn habitual em va fer en un moment donat una reflexió que em plantejà moltes incògnites i, a la vegada, moltes respostes. Em comentava l'alliberament total o parcial que sentim les persones quan exterioritzem les nostres inquietuds, queixes o preocupacions; sí, efectivament, el fet de verbalitzar (a soles o en companyia) els motius d'un desencontre o frustració provoca en la persona un efecte d'alleujament i, com a conseqüència, una agradable sensació d'alliberament.

Doncs bé, avui, a mi allò que m'inquieta profundament (encara que sense llevar-me hores de son) és el fenomen mediàtic i social del futbol. I per tal d'evitar regurgitar la propera vegada que s'infiltri al meu televisor una imatge relacionada, encara que sigui mínimament, amb el futbol, et brinde a tu aquesta reflexió; et quedés de moment amb la pilota; segueixes tu amb la

jugada? la passes a algun company? li la lliures al rival junt amb la teva consciència? tu elegeixes què fer amb allò que t'oferisc.

La qüestió és que, per exemple, aquest estiu, a la secció d'esports del telediari de qualsevol cadena de televisió, m'entraven nàusees quan contemplava atònit que es dedicaven a parlar de futbol durant 20 minuts (sense ni tan sols haver començat la temporada) i no es dignaven a reservar almenys uns míser 60 segons per a comentar alguna cosa dels mundials de natació celebrats a Barcelona, o de la millor classificació espanyola de la Història en gimnàstica artística obtinguda per Elena Gómez als mundials celebrats a Anaheim (Califòrnia). Doncs només hi havia espai per al negoci del futbol; perquè, no ens enganyem, aquesta societat capitalista, mediàtica i consumista (i els que es mouen segons les seves

directrius) ha convertit el futbol (un esport bonic com un altre qualsevol) en un fenomen de masses capaç de mantenir la gent submissa, i apartada de qualsevol esdeveniment o succés relacionat amb la cultura, la societat o la política. Sí, aqueixa és la trista realitat; no en va Espanya té un dels índex més alts d'analfabetisme de la Unió Europea. Espanya sempre ha sigut un país de bous i pandereta; ara s'ha afegit el futbol per a esdevenir el denominat opi del poble. Clar, després la gent sap molt de futbol, però poc de qualsevol altra cosa, i a l'hora de les eleccions es vota el candidat més templat o el partit que més diners inverteix en publicitat. Així ens va, recolzant terroristes d'Estat com George, que es creuen que controlen el món, i van per ahí envaint països (Afganistan i Iraq sense anar més lluny) per tal d'espoliar els seus recursos naturals, i de pas matar milers de persones innocents, amb qualsevol pretext que pugui legitimar els seus assassinats preventius.

També és veritat, tornant al tema principal que ens ocupa, que molta gent no se centra només en un aspecte de la

realitat i, a més a més d'agradar-li estar al dia sobre futbol, també sap en quin món viu i què ocorre al seu voltant, i no només allò que passa portes endins d'un estadi.

I és que la majoria dels millors futbolistes han passat de no ser ningú a, gràcies a una habilitat física, ser semidéus pel fet de guanyar quantitats ingents de diners. Però en el fons segueixen sent els mateixos pobletans, que ara no saben en què gastar-se els milers d'euros que aconseguixen gairebé sense esforç. Per això ja no m'excita veure desfilar 22 criatures malcriades, que s'enfaden ostensiblement quan no els permeten assaltar un monument històric per tal de celebrar la consecució d'un títol.

És admirable trobar-se de tant en tant amb algun dels poquets futbolistes famosos que tenen 2 dits de front, els quals no es preocupen pel que pugui passar el proper partit, ja que ells consideren que estan permanentment de festa, guanyant-se la vida practicant l'esport que els agrada, a diferència de les famílies d'un país pobre i/o en guerra, que sí que tenen vertaders motius per angoixar-se, com, per exemple, saber on dormiran aquesta nit i com podran aconseguir menjar els dies següents. Aqueixos sí que són problemes de veritat, i no les beneiteries que són granets de sorra i convertim en muntanyes sense cap fonament de pes; els incidents relacionats amb el futbol no són més que contratemps insignificants entre els anomenats "nous rics". Els comptats futbolistes que se n'adonen d'açò i ho declaren públicament són, per desgràcia de la humanitat, l'excepció que confirma la regla.

També em repugna l'actitud de l'aficionat mitjà; aqueix ambient de passió transformada en agressivitat que es crea als camps; aqueixa tensió, aqueixos insults desmesurats; aqueix sentiment de "em jugo la vida en aquest partit". No tenir un altre tema del qual parlar amb els amics, no tenir una altra cosa amb la qual estar eufòric i alegre, en els casos extrems. Quina desgràcia! Dóna gust veure el respecte i l'educació, a més de la

passió i l'excitació, del públic habitual d'altres esports més civilitzats i sans.

Allò que em treu de les meves caselles és escoltar a algú queixar-se d'allò que cobren els futbolistes, i al moment següent veure'l atabalat amb els resums dels partits per la televisió. El primer pas cap a la solució és no veure futbol, en cap de les seves prestacions. Es pot aplicar la mateixa fórmula al tele-fem en general. Els dirigents de les cadenes de televisió són uns voltors, però no imbècils. Al comprovar que se'ls acabés el conte, i que ja no s'obtingués el suficient benefici, provarien amb una altra cosa. Allò que passa és que canviar és molt incòmode. Com diuen Celtas Cortos: "tranquilo, majete, en tu sillón".

Amb l'enorme quantitat d'esports interessants que existeixen, és increïble que des de les televisions, els periòdics i les ràdios convencionals vulguin sempre bombardejar-nos amb les mateixes imatges, amb els mateixos tòpics al parlar dels futbolistes, aqueixos milionaris d'encefalograma pla. Sembla mentida que no ens adonem aquí de la dictadura del futbol. Als Estats Units d'Amèrica és més difícil descobrir els mecanismes de manipulació, ja que tenen l'atenció repartida prou equitativament entre 4 grans esports: hoquei, bàsquet, rugbi i beisbol. De tant en tant, es presta ací una mica d'atenció al ciclisme, al tennis o al bàsquet, principalment quan s'obtenen grans proeses, no com el futbol, que sempre és notícia. Després també pugen amb força el motociclisme i la fórmula 1, encara que per mi no constitueixen esports, sinó agressions manifestes a la cultura i al medi ambient.

¿Què es pot dir dels dirigents, dels presidents dels clubs de futbol? En el millor dels casos, es tracta de grans empresaris amb nul esperit esportiu; i en el pitjor dels casos, es tracta d'individus relacionats també amb la política, immersos en denúncies i judicis, mafiosos que representen paradigmes de la manipulació, la malversació de diners, la corrupció i la immoralitat absoluta.

A mi també em va costar desenganxar-me, fins que descobrí tota la farsa. Les categories inferiors, a nivell regional o la secció femenina, constitueixen un tema apart. Sempre m'ha agradat jugar al futbol, és molt divertit. A més, tinc 2 pel·lícules a destacar que m'han vingut al cap: l'espanyola "Días de fútbol" amb flux guió però grans actors i riallades assegurades; i la índia "Quiero ser como Beckham" amb un guió excel·lent, rialla permanent i reflexió social de fons.

Per si no ha quedat explícit, sobre un mateix tema pot sorgir una plaga malèvola destructora i atabaladora i, en altres condicions, una obra d'art de la qual aprendre i gaudir. Així és la vida de coqueta. Pel que sembla el futur no està mancat de certa ironia.

El racó musical

Webs

www.m80radio.com Estigues on estigues, a qualsevol part del món, podràs escoltar la música d'una de les cadenes musicals més reconegudes a tot l'Estat. En continu creixement, M80 es caracteritza per recuperar cançons dels 80, una dècada que no va deixar cap persona indiferent i que comporta certa nostàlgia.

Per escoltar

Saturday Night Fever, music from the motion picture (1978) Continuant amb la recomanació de bandes sonores, ens traslladem una vegada més als anys 70. THE BEE GEES van crear una obra mestra de la música "disco" amb himnes com *Stayin' alive*, i incloent altres autors com Kool & The Gang i el seu conegut *Disco Inferno*, o les composicions simfòniques de David Shire. 25 anys després continua fent ballar diferents generacions.

Life for rent, Dido (2003) El seu primer disc podia haver-se quedat en un gran èxit a recordar, però aquesta cantant anglesa ha sabut aprofitar el moment consolidant-se amb un nou treball. Una veu especial, música pausada i un single, *White flag*, que mai et canses d'escoltar. La producció musical és perfecta, a l'igual que l'equip de músics dels que s'ha envoltat.

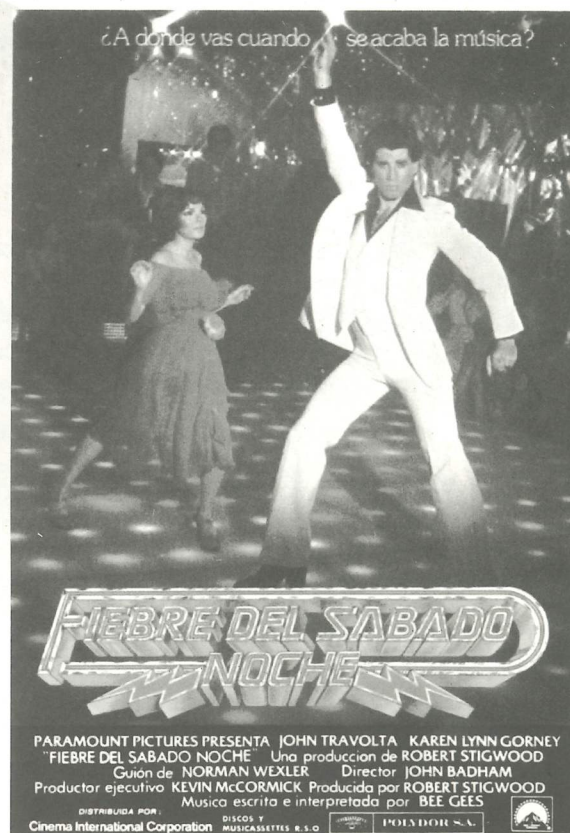
I ara què?

L'estiu ja ha acabat, i entre altres coses això significa que la temporada musical de concerts també. Lamentablement, els habitants d'aquest poble només tenim l'oportunitat de veure grans posades en escena durant els mesos de juliol i agost. Concretament estem parlant del MULABE, que no pareix que acabi de consolidar-se, encara que fan un gran esforç per portar els millors grups i representants del panorama *latino*. El FIB, considerat com uns dels millors festivals de tot

Europa és ja un clar exponent de la cultura musical independent a tot el món. Aquest any ha comptat amb artistes com Blur, Travis o Moby, que va estar un dels més aclamats. Per un altre costat, "Los 40 principales" organitzen una vetllada amb les noves generacions de "canción del verano". Aquest últim event ens pot agradar o no, però cal dir que és una cita més de l'estiu a la qual acudeixen molts joves per escoltar (en playback) els seus ídols.

La cosa és que s'arriba al 15 d'agost i després què? Les festes de Sant Tomàs són una bona oportunitat per gaudir d'algun concert més especial que no sigui la típica orquestra de ball. Però l'actual equip de govern ha continuat en la línia d'altres anys, amb l'excepció d' Àlex Ubago, i no s'ha mullat per organitzar alguna actuació diferent. Sempre ens quedarà Vila-real, Almassora, Vall d'Uixò, Onda, Nules, ...

Una altra qüestió és l'aprofitament del recinte de concerts. Pense que s'haurien de fer les gestions necessàries per tal d'incloure'l com un punt més de les gires musicals que cada any s'organitzen per tot l'Estat. D'abril a octubre, si no plou, és un lloc ideal per què vinguin grups i cantants que normalment atraven molta gent, com per exemple Robbie Williams, The Rolling Stones, etc. Utòpic, no?

QUÈ ES DIU A INTERNET???

La **SGAE**, (Societat General d'Autors Espanyols) adduint que els CD's verges s'usen per a piratejar, ens cobra un cànon des del dia 1 de setembre. L'import del cànon és el següent:

- CD-R: 40-50% d'increment en el preu (de 0,40 a 0,60 €)
- CD-RW: 111% aprox. d'increment en el preu (de 0,87 a 2 €)

Han aprofitat per a muntar tot açò a l'agost, per allò que la gent no s'assabenta, així que aquesta informació ve a ser perquè la gent s'assabente. A partir de l'1 de setembre de 2003 passen diverses coses que descriu a continuació:

1r.) es dona per fet que tots som culpables de piratejar, ja que en cas contrari no es pagaria cànon (visca eixa Constitució...).

2n.) Suposem que no pirateges res, tot el que graves a CD són treballs de la universitat, curro o el que siga. Bé, la SGAE s'emportarà pasta pel TEU treball.

3r.) Pirateges, però no ho fas d'autors afiliats a la SGAE (és a dir, aproximadament el 60%). La SGAE rebrà diners pel treball d'autors que no són seus, una cosa molt lògica...

4t.) La llei de propietat intel·lectual estableix que no pot haver-hi cap pagament de cànon per a programes d'ordinador. Si et copies un Windows, la SGAE es

queda la teua pasta (visca eixa llei de propietat intel·lectual).

És curiós veure com "punkies" com La Polla Rècords que cantaven coses com "Moda punk en galeries" ara volen viure del MEU treball... (per no citar a altres com Extremoduro, que va presentar el seu disc en els luxosos salons de la SGAE). I de Ramoncín no parlem...

Si ens parem a fer uns comptes ix una cosa semblant a açò:

Suposem que es graven diàriament a Espanya 1 milió de CD's. Cada CD paga 20 cèntims de cànon: $1.000.000 \times 0,20 = 200.000$ € diaris que s'emporta la SGAE per no fer absolutament res.

(33.277.400 de les antigues pessetes).

La campanya activa **Tornem l'Atac**, proposa com a mesura de protesta no comprar cap CD original entre l'1 i el 15 de desembre:

<http://www.devolvamoselataque.tk>

http://antiscgae.internautes.org/esp_stormy_mondays2.php

<http://sincanon.hispalinux.es>

<http://www.putasgae.org>

TORNA'LS L'ATAC. NO COMPRES ORIGINALS

Correu electrònic

Un món desigual

Ens ha tocat viure l'època en què el món es troba més superpoblat i explotat, la febra consumista s'ha estès per tots els racons del planeta. En la nostra civilització és més important l'economia que la societat, més important el mercat que la comunitat.

Vivim en un món on les fronteres estan perdent el seu valor, les acumulacions de capital regnen per damunt de qualsevol col·lectiu. Les grans empreses del món "desenvolupat" són igual o més poderoses i influents que països del món "subdesenvolupat".

Els polítics que ostenten el poder en

l'actualitat protegeixen aquest funcionament perquè ells també es beneficien de la desigualtat, no els importa xafar als seus semblants per tal de mantenir aquesta situació. Són un obstacle per a aconseguir una nova societat.

Un polític només és una persona que s'encarrega els nostres recursos, un ciutadà més que ha sigut seleccionat per a dirigir una empresa que s'anomena estat. No es pot entendre que aprofiten la seva posició per a beneficiar-se i que proclamen lleis que perjudiquen a la majoria de les persones i només beneficien uns pocs que ja són els més privilegiats.

Encara que el més difícil d'entendre és que hi haja persones que els voten.

VIDEO-CLUB
Video Rock
 Una tienda "de cine"
 Santo Tomás, 6 - Tel.: 649 37 60 53 - BENICASIM

Cafetería
El Monasterio
 Susana Vicent
 C/ Santo Tomás, 97 • Tel: 964 30 39 60
 12560 BENICASIM (Castellón)

Sport Salud
 C/ Santo Tomás 114 - Edif. Bersaga - Benicasim Telf: 964.30.01.06
Por una Vida en Movimiento

- Sauna
- Quiromasaje
- Aerobic
- Aero Step
- Body.tonic
- Stretching
- Fitness
- Musculación
- Kick Boxing
- Tai Chi
- Judo
- Danza Árabe
- Bailes Salón

DULCEMELO
 GOLOSINAS - FRUTOS SECOS
 C/ BAYER. 49 - TELÉF. 964 302 095 - 12560 BENICÀSIM

Street Mail
STREETMAIL CENTRO DIGITAL BENICASIM
 PBC S.L.
 Calle Albeniz 21
 12560 Benicasim (Castellón)
 España
 Telefoon: +34 964 303 906
 Fax: +34 964 390 118
 E-mail: sales@streetmailcentro.com
 C.I.F.: B-12579165

PAQUITA
 PANADERIA CASAÑ. C.B.
 C/ Bayer, 59
 Tel. 964 30 05 48
 12560 BENICÀSIM (CASTELLÓN)
 C/ Secretario Chornet, 3
 Tel. 964 30 13 35
 12560 BENICÀSIM (CASTELLÓN)

café el Corb
 - copas - música - exposiciones - bocatas - lectura - juegos - teatro -
 PLAZA ESTACIÓN, 11 BAJO - 12560 BENICÀSIM (CASTELLÓN)

peluqueria unisex
merche
 Pida hora ☎ 964 30 05 80
 Les Oliveres, 19 bajo
 12560 Benicàsim

Auto-Escola Benicàsim
 C/ Leopoldo Querol, 2 - Teléfono y Fax 964 303 018
 12560 BENICASIM (Castellón)

Ajuntament de Benicàsim
 Regidoria de Normalització Lingüística
Oficina Municipal de Promoció de l'ús del Valencià

El morbo eixe gran descobriment

Permet-me proposar-te un xicotet test, llig el següent article i després seguix les instruccions de més a sota:

La notícia havia causat una gran commoció a l'opinió pública. Durant setmanes tots els noticiaris havien reservat una part del seu temps en desenvoluparla àmpliament i informar de tots els detalls del macabre succés. La policia va detindre un grup de jugadors de **guinyot** com a presumpte autors. Tot apuntava cap a ells.

Entre les seues aficcions estaven les de passar-se vesprades senceres entre **solicombras i partits de futbol** en la **tasca del Jesuso**, propera al lloc dels fets. De vegades, moguts per inexplicables i mòrbides necessitats d'emocions fortes, jugaven al **mus** entre ciris negres sobre les làpides del cementeri.

Al domicili d'un dels detinguts s'havien trobat, entre altres coses, **cassetes del Fary**, un cartell de **Georgie Dan** i una cinta de vídeo amb hora i mitja de l'antedituvià programa "**humor amarillo**".

Si t'ha paregut caspós i absurd aquest text, prova a canviar les següents paraules: guinyot i mus per rol, videojocs o qualsevol altra afició que tingues; solisombras i partits de futbol per qualsevol beguda i tema de conversa que et parega; tasca Jesuso per qualsevol bar o cafeteria on t'agrade anar a prendre alguna cosa amb els col·legues; cassetes del Fary, el cartell de Georgie Dan i la cinta de "humor amarillo" per Manowar, un cartell de "No a la guerra" i...bé, això del "humor amarillo" ho podem deixar igual.

La part dels ciris negres i el cementeri quedaria absurda igualment i ho considerarem com el "julivert" que li afegix qualsevol mitjà de comunicació (que utilitze el codi deontològic del

periodisme com a paper higiènic) i que deixa la notícia en el seu punt i amb fonament. pel que respecta al crim, imagina't qualsevol salvatjada de la qual et pugues assabentar a la secció de "successos".

Seguix semblant-te absurd? Enhorabona, tens més sentit comú que imaginaves. Si sols et sembla absurda una part de l'article però canviant les paraules et pareix d'allò més natural significa que tens un greu problema per a acceptar aquelles aficcions que no són les teues. Si et sembla una notícia natural tant amb unes paraules com amb unes altres, ho sent, t'has equivocat de lloc, Mart queda un poc més lluny.

Albert Casañ Ferrando

ACÍ DESCANSA EL PERIODISME D'INVESTIGACIÓ

R.I.P.

TROBADA DE CASES DE JOVENTUT A ALBORAIG

Diari De La Trobada

Els passats dies 20 i 21 de setembre a Alboraig (València) es va celebrar la *IX Trobada de Cases de Joventut de la Comunitat Valenciana*. Es tracta d'una reunió que es ve celebrant anualment, realitzada per les Cases de Joventut de la nostra Comunitat. La finalitat primordial d'aquest encontre és fomentar la cohesió intercasses i conèixer les dificultats per què cada una a travessat al llarg de l'any. Enguany la trobada es va celebrar en l'alberg "La Torreta", a Alboraig. El lema, o la "excusa", com preferiu cridar-lo, per a esta edició va ser "*Àrees de treball, vols que siguen el mateix "rotllo" de sempre?*". Com no podia ser menys, diversos membres de la Casa de Joventut Quelcom de Benicàssim van estar allí, a pesar de les dificultats per què van travessar per tal de trobar la localitat.

Durant la vesprada del dissabte 20 ens vam dividir en tres grups de treball i a cada grup se li van explicar les novetats en dos de les sis àrees de treball existents, a saber:

Àrea de Relacions
Àrea de Gestió Interna
Àrea de Difusió
Àrea d'Animació d'Òrgans Interns
Àrea de Grups Estables
Àrea de Cursos i Serveis

La Federació de Cases de Joventut de la Comunitat Valenciana va presentar durant esta jornada de treball un CD molt ben treballat, i amb documents, arxius i programes realment molt útils per al que és l'activitat d'una Casa de Joventut. Abans de tot això, el matí del dissabte es va dedicar a la realització d'una taula redona, on cada persona presentava el que al seu parer no estava funcionant correctament en la seua Casa de Joventut. Entre moltes opinions, un dels punts a destacar per ser de comuna acceptació és el suspens per al Govern Local en l'assignatura de "*dotació d'infraestructures per a la joventut de la localitat*". Per desgràcia el matí no va ser complet a causa de la mort d'una membre activa del moviment de Cases de Joventut a Saragossa, els quals tenien prevista l'assistència a aquesta trobada. Des d'ací, volem humilment sumar-nos als condols per a família i amics. Tampoc va assistir, per motius ben distints, el secretari dels Casals de Joves de Catalunya, per una inoportuna pèrdua del tren que l'havia de portar (des d'ací volem donar-li una estirada d'orelles).

El matí i vesprada del dissabte va ser una jornada de treball que es va vore recompensada a la nit. En acabant de sopar l'autocar ens va acostar fins a Buñol, on vam poder observar la cordialitat de la localitat.

Durant el diumenge al matí el secretariat de Federació va presentar la proposta de la nova configuració d'aquest òrgan que intentarà fomentar la connexió entre les Cases. I finalment es va elaborar el projecte d'activitats per a l'any 2.004. En aquest aspecte podem destacar que està previst realitzar el *Pren la Teua Ciutat 2004* en la Casa de Joventut d'Aielo de Malferit.

Ànim!!!

En acabant de dinar va arribar l'hora del comiat, amb la promesa de vore'ns en les activitats conjuntes i en els plenaris de Federació.

Com a jornada de fraternitat, el balanç que es pot fer de la trobada és positiu, no obstant li va faltar potser cert grau de novetat, frustrat en gran mesura pels esdeveniments. En qualsevol cas ja esperem amb ganes la *X trobada de Cases de Joventut de la Comunitat Valenciana*. **Fins llavors!!!**

La Redacció

CONTES FANTÀSTICS

En un llunyà indret de la costa oriental, ocult entre muntanyes, mar, sènies i camps, es troba la vila de la qual es vol parlar tot seguit. El conte diu o pot dir una cosa així: Era que era i no era, en una ocasió llunyana en el temps, que ocorregueren certs fets intrigants, a la vila en qüestió, dignes de ser contats. L'últim que m'ho va explicar fou un joglar errant que passà per la possada del Corb, llar d'anants i tornants, qui parlant per a qui l'escoltara, atragué la meua atenció.

Tot començà amb el desconcert d'anys ençà que portava acumulat la gent de la vila. Aquest desconcert no era un altre que el provocat pel senyor feudal, el califa Mohavi Er Hâsin, conegut pels camperols com el "califa indecís" (ara sí, ara no...) que sagnava amb impostos exagerats els pobladors de la vila. El descontent de la població provocà la creació urgent d'una assemblea per a tractar la manera d'expulsar al despíetat califa. A aquesta reunió acudiren un encantador de serps, mag de la paraula, filòsof dels països del llunyà orient, Abi Col Somér, un nòrdic de les fredes terres russes anomenat Sevosti Espardukouski i un xiquet vestit de marineret anomenat Pepín Castany.

Com no, l'encantador de serps, encandilà amb la seva paraula a la gent del lloc. Però per a emprendre la lluita necessità gent de guerra i batalla, ja que ell no entén d'armes; i trobà aquestos en Sevosti i Pepín. tots ells formen la triade dels Senyors de la Reconquesta. El regne pareix que sortirà avant, després de la repentina decisió del califa Mohavi de dedicar la vida al peregrinatge, direcció a terres valencianes. Els ciutadans, sotmesos a la música endormiscadora del filòsof, podran viure "feliços". Però...

Cap d'ells podia previndre el perfecte pla teixit per la ment d'un personatge que sorgí repentinament de les ombres. Aquest es feia anomenar el vescomte Llòrcula, fill del conegut per tots (o no?) comte Fàbrula. A tots feia saber que la seva intenció era usurpar, fóra com fóra, el poder dels "Senyors de la Reconquesta".

Els tres senyors començaren a "governar". I prompte aplegà el dia en que hagueren de passar comptes al poble (quin regne antic més poc dèspota). La reunió començà. Les portes es tancaren, tothom romangué assegut i, sobtadament, quan el portaveu de la triade es disposava a soltar el primer alè del discurs reial, s'escoltà un estrèpit. Les portes, enormes i de fusta, s'obriren de colp i entrà un misteriós senyor. La barba li tocava els peus i duïa les robes envellides i un bastó al muscle dret, amb un mocador lligat per les quatre puntes a l'extrem. Pareixia un viatger. L'home va demanar aigua i algú va cridar: és el califa Mohavi!!!

Aleshores el vescomte Llòrcula va botar del fons, amagat entre cortinatges, i es llançà al coll del califa abans que aquest poguera dir res, xuclant-li tota la sang i deixant-lo més sec que un abadejo. Així, el malèvol comte Llòrcula va acabar amb el califa. Però el que ningú esperava era que mentrestant, el gran comte Fàbrula, que feia anys que no xafava la vila, entrara a la sala i segrestara una dona. Aquesta dona no era qualsevol dona, era la germana del califa, única hereva dels seus poders. Tothom sortí darrere d'ell però tres minuts més tard, quan trobaren aquella donzella estesa a terra poc es podia fer per ella: se l'havia berenada.

Fàbrula i Llòrcula fugiren volant amb les seves capes negres i allà al fons del cel, se'ls va escoltar cridar: Tornarem i acabarem amb vosaltres, senyors de la reconquesta!! Qualsevol que gose desafiar-nos correrà la mateixa sort que el califa i sa germana!!...

Però per a fèr-ho, i acabar amb els tres senyors de la reconquesta, havien de xuclar la sang de molta gent que no els acceptava.

Les morts se succeïren. La població començà a minvar i així aplegà el dia assenyalat...

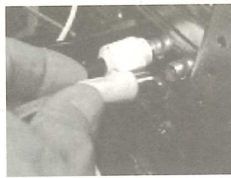
Acabarà Llòrcula amb els senyors de la reconquesta?

Actuarà el mag de la paraula per a evitar-ho?

I el més important,

després de la matança de Llòrcula, quedarà població suficient per a governar?

RÀDIO JUVENIL

RÀDIO SOCIAL

